

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **R. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 4. 2005, č. j. 14 Az 342/2004 – 14,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 20. 4. 2005, č. j. 14 Az 342/2004 – 14, odmítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2004, č. j. OAM-1354/VL-07-C09-2003, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, §13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobce nebyla vztažena překážka vycestování. Krajský soud dospěl v odůvodnění usnesení k závěru, že žaloba neobsahuje žalobní body a lhůta pro rozšíření žaloby uplynula, a proto žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Namítal, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem, a shledal vážná pochybení všech orgánů rozhodujících v řízení o udělení azylu a v projednání věci u krajského soudu, kdy uvedený soud projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. Tvrdil, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a doma mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Stěžovatel požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a navrhl, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 22. 6. 2005, č. j. 14 Az 342/2004 – 22, vyzval stěžovatele k vyplnění formuláře potvrzení o osobních majetkových a výdělkových poměrech a k jeho vrácení soudu ve lhůtě jednoho měsíce. Toto usnesení bylo stěžovateli doručováno na adresu uvedenou v kasační stížnosti (P. 6 – B., T. 1005/143), avšak vrátilo se zpět krajskému soudu s tím, že se stěžovatel odstěhoval.

Krajský soud v Ústí nad Labem následně zjišťoval místo pobytu stěžovatele. Podle sdělení Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ze dne 6. 1. 2006, č. j. SCPP-14-6114/PH-XIII-C-2005, má stěžovatel uděleno vízum s platností do 5. 6. 2006 a je hlášen na adrese P. 2, S. 32.

Krajský soud v Ústí nad Labem poté doručoval zmíněnou výzvu k předložení potvrzení o osobních majetkových a výdělkových poměrech na adresu P. 2, S. 32, avšak zásilka byla vrácena zpět s tím, že stěžovatel je na uvedené adrese neznámý.

Krajský soud v Ústí nad Labem proto usnesením ze dne 31. 1. 2006, č. j. 14 Az 342/2004 – 29, ustanovil stěžovateli opatrovníci pro řízení o kasační stížnosti paní P. S., pracovníci úseku správního soudnictví Krajského soudu v Ústí nad Labem. V odůvodnění uvedl, že se stěžovateli nepodařilo doručit výzvu ani na adresu uvedenou v kasační stížnosti, ani na adresu později sdělenou Policií České republiky. Přes učiněná šetření prostřednictvím Policie České republiky se krajskému soudu nepodařilo zjistit současný pobyt stěžovatele, proto rozhodl o ustanovení opatrovníka.

Krajský soud v Ústí nad Labem poté usnesením ze dne 12. 4. 2006, č. j. 14 Az 342/2004 – 36, nevyhověl návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce z řad advokátů a dále stěžovatele vyzval, aby si ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto usnesení zvolil zástupce pro řízení o kasační stížnosti z řad advokátů a tuto skutečnost doložil předložením plné moci. Současně stěžovatele poučil o tom, že nebude-li této výzvě ve lhůtě vyhověno, soud řízení o kasační stížnosti usnesením odmítne. Toto usnesení bylo opatrovníci stěžovatele doručeno dne 26. 4. 2006.

Stěžovatel v soudem stanovené lhůtě, ani později, nereagoval na výzvu soudu k předložení plné moci, Krajský soud v Ústí nad Labem proto dne 20. 6. 2006 předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Dne 18. 7. 2006 Krajský soud v Ústí nad Labem do soudního spisu postoupil sdělení stěžovatele o změně adresy, které bylo doloženo smlouvou o nájmu obytné místnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel nereagoval na výzvu soudu a nepředložil plnou moc udělenou advokátu k zastupování v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil povinnost předepsanou ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, pokud stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštního zákona vyžadováno pro výkon advokacie.

Stěžovatel právnické vzdělání nemá, na výzvu soudu však nepředložil plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v tomto řízení, přestože byl řádně poučen o možnosti odmítnutí kasační stížnosti. Na tomto závěru nemůže ničeho měnit ani skutečnost, že stěžovatel doložil dodatečně sdělení o změně adresy, neboť ani tak výzvě soudu o předložení plné moci advokáta, nevyhověl.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pokud stěžovatel není v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a tato vada nebyla k výzvě soudu odstraněna, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 3 Afs 9/2003 – 19).

Nedostatek zastoupení stěžovatele brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a ustanovení § 120 s. ř. s. odmítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ani nezkoumal další náležitosti kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a ustanovení § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu